

## Femtonde söndagen 2021

I dagens evangelium ser vi hur kallelse och utsändning går samman. ”Vid den tiden kallade Jesus till sig de tolv och sände ut dem två och två” (Mark 6:7). Jesus kallar alltid till sig människor för att visa dem sin kärlek och nåd, men samtidigt sänder han ut dem för att de skall sprida denna kärlek och nåd. Varje gång vi deltar i mässan, i eukaristin, är det likadant. Jesus kallar oss till sig för att visa oss sin kärlek genom sitt ord och sakrament. Sedan sänder han ut oss för att vi skall dela med oss av allt det vi har fått. Själva ordet mässa, *missa*, visar oss detta: *ite missa est*. Utsändningen, missionen, är en omistlig del av mässans liturgi, som sedan skall fortsätta under vardagens liturgi, där vi lever av allt det vi har fått i mässan och delar med oss av alla denna rikedom. Frågan är bara, ja, det är en samvetsfråga: är det verkligen så för oss, har vi förstått vad allt går ut på?

Tyvär har en hel del kristna fått för sig att de inte har en aktiv del i denna kallelse och sändning som Jesus har gjort dem delaktiga av. De ser sig snarare som passiva åskådare eller konsumenter. Ingenting kan vara mer felaktigt. Genom dopet och konfirmationen är alla kristna delaktiga i detta sändningsuppdrag, som Herren har anförtrott åt hela kyrkan och åt alla hennes medlemmar. Sedan är det en annan sak att detta uppdrag kan förverkligas på många olika sätt. Det finns otaliga kallelser inom kyrkan, där var och en får sin specifika roll och uppgift. Redan i det Gamla testamentet är det något liknande. ”Jag är varken profet eller en profetlärjunge, jag är en boskapsherde, som lever av mullbärsfikon” (Am 7:14). Just i den roll jag har i mitt vanliga liv får jag ta emot Guds kallelse och sändas ut i hans tjänst. Det är en stor nåd i vårt liv när det verkligen går upp för oss, att vi just där vi står i livet får ta emot kallelsen och ställas i Guds tjänst och sändas ut.

Vi är alla unika varelser som Gud har skapat och förberett till en unik uppgift i livet. ”Han har välsignat oss med all den andliga välsignelse som genom Kristus finns i himlen, liksom han före världen skapelse har utvalt oss i honom för att stå heliga och fläckfria inför sig i kärlek” (Ef 1:3-4). Vi är förutbestämda, planerade, av all evighet till att kallas och sändas ut. Vi har inte kommit till av en tillfällighet. Vi är efterlängtade och förberedda för ett uppdrag till Guds ära. ”Vi skall vara Gud till pris och ära” (Ef 1:12). Mer och mer kan vi försöka smälta och tillgodogöra oss detta budskap, som får det att svindla för vår inre tanke. Är vi verkligen så viktiga i Guds ögon, att han av all evighet har planerat och förutbestämt oss till det stora och unika uppdrag, den kallelse och sändning, som bara vi kan utföra till hans tjänst? I tro måste vi bejaka detta otroliga och ofattbara faktum, som verkligen uttrycker vilken värdighet varje människa har i Guds ögon.

En del tycker det låter för vackert och för stort för att vara sant. Men sanningen är alltid något stort och ingenting är vackrare än den sanning som har uppenbarats

till fullo i Jesus Kristus. Det är han som kallar oss till sig och sänder oss ut i sitt namn. Det är han som kan hjälpa oss att se vår livsuppgift och också ger oss kraften och glädjen att kunna förverkliga den.

Återigen, detta betyder inte att vi alla skall göra något storslaget eller genomgripande. Det är ofta i det lilla som det stora och viktiga kan komma till uttryck. Amos var och förblev en boskapsherde som fortsatta att mumsa i sig sina mullbärsfikon men blev samtidigt en profet. Jesu första lärjungar var ofta fiskare men blev samtidigt människofiskare. Den som är kassörska på snabbköpet förblir kassörska, men hennes jobb får en djupdimension som kunderna snart börjar ana. Här måste jag tänka på en kvinna som satt vid spärren vid tunnelbanan och lät ingen passera utan att be för vederbörande. Skomakare, bli vid din läst – brukar man säga - och en av Sveriges mest kända mystiker Hjalmar Ekström var och förblev skomakare. Gud kan använda oss alla där vi står i livet och med det yrke vi har. Kallelsen och sändningen måste integreras i vårt vanliga yrkes- och familjeliv. Gud vill lysa upp alla former av mänskligt liv och verksamhet med sin nåd och kärlek genom oss. Om vi inte låter oss ta i tjänst på detta sätt, ja, då blir livet bara tomt, ödsligt och meningslöst för oss själva och för andra.

”Hjälp oss, som kallar oss kristna, att ta avstånd från mörkrets makt och leva i dopets nåd” (kollektbön). Så enkelt kan vi sammanfatta var vår kallelse och sändning innebär. Vi blir kvar i dopets nåd, där Gud ständigt ger oss sitt levande vatten och lever inom oss, så att vi kan motverka och strida mot allt som är ont och motsäger Guds lag. Dopet aktiverar oss och gör oss till levande kristna, som älskar att sprida det som sant och gott omkring sig. ”Så rik är den nåd med vilken Gud har låtit all vishet och kunskap flöda över oss” (Ef 1:7-8). Dopkällan torkar inte ut. Dess livgivande vatten väller alltid upp inom oss och vill befrukta vårt liv och genom oss hela världen omkring oss. Gud vill ”sammanfatta allting i Kristus, allt i himlen och på jorden (Ef 1:10).

Vi är alla genom vårt dop och konfirmation delaktiga av kyrkans kallelse och sändning i världen. Om vi inte tar på oss det uppdrag som kommer på vår lott – vad det nu kan vara – så uppstår det alltid en lucka, ett tomrum. Nådens flöde stoppas upp. Kärleken vissnar bort. Tron förflyktigas. Hoppet dunstar bort. Det är också en verklighet som vi ständigt kan konstatera. När vi kristna inte vill ta emot Guds kallelse och sändning, släcks ljuset och mörkret tar över. Men vi får ändå inte ge upp hoppet. Guds nåd kan väcka stenar till liv, och faktiskt också ljumma kristna, även om det ibland tycks ännu svårare. Jesus fortsätter lyckligtvis att sända ut sina lärjungar med budskapet ”att alla skulle omvända sig” (Mark 6:12). Det är vår stora lycka att få tillhöra denna skara av lärjungar.